

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 343/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Humenská & Panasiuková, Damborského 3, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/125/2024 z 16. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a svojho práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) označeným uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Konanie o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti sa začalo návrhom navrhovateľky, v ktorom požadovala, aby súd prvej inštancie potvrdil, že splnila predpoklady na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. [REDAKOVANÉ], zapísanej na [REDAKOVANÉ], a to parcely registra „E“, parcela [REDAKOVANÉ] orná pôda vo výmere 1798 m² (ďalej aj „sporná nehnuteľnosť“ alebo „sporná parcela“). Navrhovateľke darovala jej matka všetky jej patriace nehnuteľnosti (na [REDAKOVANÉ]) darovacou zmluvou zo 4. augusta 2016, ktoré kúpila od manželov [REDAKOVANÉ] v roku 1970. Navrhovateľka sa domnievala, že takto nadobudla aj spornú parcelu, ktorá ako poľnohospodárska pôda patrila k rodinnému domu. V roku 2020 zistila, že sporná nehnuteľnosť je zapísaná v katastri nehnuteľnosti

na meno predávajúcich [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (toho času už nebohých), a preto oslovila ich dedičov na účel mimosúdneho vysporiadania vlastníckych práv k spornému pozemku. Právni nástupcovia manželov [REDAKOVANÉ] (s výnimkou [REDAKOVANÉ] – matky sťažovateľa) uzatvorili s navrhovateľkou v máji 2021 dohodu o urovnaní podľa § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka, na základe ktorej uznali jej vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti v časti ½. Sťažovateľ nadobudol v podiele ½ vlastnícke právo k spornej parcele z titulu darovacej zmluvy od svojej matky, ktorá ho nadobudla v dedičskom po svojich rodičoch spolu s podielom, ktorého sa vzdal v jej prospech ďalší dedič.

3. Okresný súd Nitra považoval na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že navrhovateľka nadobudla vlastnícke právo k spornej parcele vydržaním, pretože matka navrhovateľky užívala sporú nehnuteľnosť od roku 1970 z titulu neperfektnej kúpnej zmluvy a navrhovateľka od roku 2016 z titulu neperfektnej darovacej zmluvy. Poukázal na to, že matka navrhovateľky od roku 1970 a navrhovateľka od roku 2016 užívali spornú parcelu nikým a ničím nerušené a so zreteľom na všetky okolnosti boli dobromyseľné, že im patrí, a to počas celej vydržacej doby. Užívali ju spolu s ostatnými parcelami (záhrada a dvor domu), ktoré sú oplotené, opatrené uzamykateľnou bránou, a tak okrem nich k nim nemá nik iný prístup, pričom vo vzťahu k týmto parcelám platili dane. Vyhodnotenie navrhovateľkou predložených listinných dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti vyústilo do záveru o naplnení všetkých predpokladov na nadobudnutie vlastníckeho práva z titulu vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka najneskôr 25. augusta 2016 (dňom vkladu jej vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe darovacej zmluvy) so započítaním držby jej právnej predchodkyne v súlade s § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

4. Uznesenie okresného súdu č. k. 10Vyd/1/2022-134 z 3. apríla 2023 vo výroku II o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k spornej parcele potvrdil Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 9Co/94/2023- 228 z 21. februára 2024 ako vecne správne. Pokiaľ ide o výrok I, ktorým súd prvej inštancie odmietol námietky sťažovateľa, odvolací súd pre nesprávny procesný postup tento výrok zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, namietajúc nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a nepredvídateľnú zmenu právneho posúdenia veci, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Závery všeobecných súdov o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na strane navrhovateľky sú podľa sťažovateľa z ústavnoprávneho hľadiska neutržateľné. Dôvod vidí v nezohľadnení niektorých zásadných skutočností majúcich význam pre posúdenie existencie predpokladov vydržania. Neústavnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (aj jemu predchádzajúcich rozhodnutí) spočíva podľa sťažovateľa v tom, že konajúce súdy sa nevysporiadali s otázkou vstupu navrhovateľky do držby na základe darovacej zmluvy. V tejto súvislosti opakovane zdôrazňuje nespornú skutočnosť, že darkyni (matke navrhovateľky) v čase uzatvárania darovacej zmluvy nesvedčalo podľa zápisu v evidencii nehnuteľnosti k spornej nehnuteľnosti vlastnícke právo, pričom daná parcela (č. 1043/16) ani nebola zahrnutá do prevodnej zmluvy.

Sťažovateľ zastáva názor, že tieto okolnosti vylučujú tvrdenie držiteľky, že sa oprávnené domnievala o dobromyseľnom vstupe do držby na základe riadneho nadobúdacieho titulu. Prijatím tohto výkladu všeobecné súdy rezignovali na ochranu jeho subjektívneho práva garantovaného v čl. 20 ústavy.

6. Sťažovateľ ďalej konkrétne poukazuje na ním formulované zásadné výhrady v konaní pred súdmi, ktoré mali zostať bez povšimnutia. Ide najmä o zjavnú nelogickosť tvrdenia navrhovateľky, ktorá darom dostala parcelu č. [REDAKOVANÉ], o ktorej podľa jej vyjadrenia predpokladala, že jej súčasťou bola aj sporná parcela (č. [REDAKOVANÉ]). Eventuálne by daný argument podľa sťažovateľa mohol obstať, ak by výmera spornej parcely predstavovala časť výmery darovanej parcely, a nie opačne. Sťažovateľ (okrem iného) argumentuje, že pri zachovaní potrebnej miery opatrnosti bolo možné z verejne dostupných zdrojov zistiť, že plocha darovanej parcely (1254 m²) vylučuje, aby jej súčasťou mohla byť aj susedná sporná parcela (1798 m²). Sťažovateľ zastáva názor, že aj správanie navrhovateľky (vyhľadávanie informácií o spornej parcele až po uzavretí darovacej zmluvy) predstavuje ďalšiu okolnosť vypovedajúcu o nepoctivosti subjektívnych a objektívnych predpokladov jej dobromyseľnosti. Súčasne spochybňuje aj navrhovateľkou tvrdené platenie daní za spornú nehnuteľnosť.

7. Najvyššiemu súdu vytýka nedostatočné odôvodnenie svojich právnych záverov, pri ktorých sa obmedzil iba na konštatovanie dovtedajších výsledkov konania, resp. bez potreby bližšieho skúmania zvoleného spôsobu usporiadania právnych vzťahov účastníkov konania si len mechanicky osvojil závery súdov. Osobitne namieta, že sa z obsahu napadnutého uznesenia nedozvedel postoj najvyššieho súdu k námietke o nespôsobilosti darovacej zmluvy založiť dobrú vieru navrhovateľky, že so zreteľom k všetkým okolnostiam nadobúda do vlastníctva aj pozemok, ktorý nebol predmetom prevodu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie ochrany vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) uznesením najvyššieho súdu pre nesprávne právne posúdenie otázky dobromyseľnosti navrhovateľky, a to v dôsledku nezohľadnenia všetkých špecifických okolností prípadu a zásady ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka.

9. Sťažovateľ – evidovaný spoluvlastník druhej ½-iny podielu na spornej nehnuteľnosti – vystupoval v predmetnom mimosporovom konaní ako subjekt s konkrétnym vecným právom k spornej nehnuteľnosti podľa § 359c ods. 2 písm. b) Civilného mimosporového poriadku. Argumentačne vyvíjal snahu o ochranu svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom konania o potvrdení vydržania najmä tým, že spochybňoval dobromyseľnosť navrhovateľky pri jej vstupe do držby prostredníctvom darovacej zmluvy, v ktorej sporná parcela nebola zmienená a ktorú nadobudla od jej matky ako od „nevlastníka“. Súdom nižších inšancií vytýka, že sa uvedenou výhradou nezaoberali a najvyššiemu súdu zas len mechanické prevzatie skôr vyslovených skutkových a právnych záverov súdov. Z obsahu ústavnej sťažnosti preto ústavný súd vyabstrahoval ako kľúčovú sťažnostnú námietku nedostatočného odôvodnenia napadnutého

uznesenia najvyššieho súdu v spojení s nesprávnym posúdením naplnenia zákonných predpokladov vydržania.

10. Vo vzťahu ku kľúčovej sťažostnej námietke týkajúcej sa neposkytnutia riadnej odpovede na dovolacie námietky najvyšším súdom [pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP], ústavný súd zdôrazňuje, že aj keď najvyšší súd „prevzal“ odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a poukázal naň (bod 16), uvedený postup nepredstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Dovolací súd totiž vo väzbe na dovolaciu námietku (nedostatočné odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu) konkrétne uviedol, kde sú dôvody na konečné rozhodnutie odvolacieho súdu (body 16.2 a 16.3), ktoré sú (aj) podľa názoru ústavného súdu právne a logicky konzistentné (por. body 11 a 12 tohto uznesenia, *pozn.*), tieto dôvody z pozície dovolacieho súdu vyhodnotil a vysvetlil, prečo považuje odvolacie rozhodnutie za postačujúce (bod 16.4).

11. Ústavný súd pri rešpekte k právu sťažovateľa na súdnu ochranu dodáva, že popri ústavnom prieskume napadnutého uznesenia dovolacieho súdu podrobil testu ústavnosti mimosporové konanie ako celok. Dospel pritom k presvedčeniu, že právny záver konajúcich súdov o naplnení hmotnoprávnych podmienok vydržania, ktorému predchádzal procesný záver o tom, že navrhovateľka objektívne mohla byť presvedčená o poctivom nadobudnutí spornej parcely, je ústavne konformný (m. m. II. ÚS 484/2015). Naproti tomu tvrdenie sťažovateľa (ako zapísaného vlastníka), ktorým spochybňuje dobromyseľnosť navrhovateľky pre vady nadobúdacieho titulu, neobstojí. Jeho argumentácii totiž „konkuruje“ komplexné vyhodnotenie právnych a skutkových okolností prípadu zjavne svedčiacich v prospech dobrej viery navrhovateľky pri preukázateľne dlhodobej držbe spornej parcely (por. bod 16.2 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ako aj bod 37 uznesenia krajského súdu), ktoré správne zohľadňuje účel zákonnej úpravy vydržania (súlad dlhodobého faktického stavu so stavom právnym) a aktuálnu judikatúru najvyšších súdnych autorít (por. napr. body 33, 35, 36, 38 uznesenia krajského súdu).

12. Navyše, ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením dovolaním napadnutého uznesenia krajského súdu taktiež zistil, že ani tento súd neopomenul podstatnú odvolaciu argumentáciu (zhodnú aj s tou sťažostnou, *pozn.*), ktorá sa týka spochybnenia nadobúdacieho titulu, na základe ktorého mala navrhovateľka vstúpiť do držby. Po sumarizácii podstatných a rozhodujúcich skutkových zistení v bode 37 svojho uznesenia odvolací súd dostatočne vysvetlil, prečo sú námietky sťažovateľa, že vlastníkom spornej parcely má byť on, nedôvodné, ku ktorým ústavný súd už nemá čo dodať.

13. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ako aj tomuto uzneseniu predchádzajúce rozhodnutia nižších súdov o potvrdení vydržania vlastníckeho práva navrhovateľky k spornej parcele nie sú výsledkom zjavne neodôvodneného procesného postupu, ale nevyhnutným následkom skutkových zistení (záverov) vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Záver o odmietnutí dovolania v tejto súvislosti preto nemožno považovať za rozporný s namietanými základnými právami podľa ústavy a dohovoru. Ustanovenie § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2008 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu predtým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom. Za zjavne neopodstatnenú ústavný súd považuje

takú sťažnosť, keď uplatnené námietky nie sú spôsobilé spochybniť ústavnosť napadnutých rozhodnutí. Tak je to aj v tomto prípade. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu